

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΘΗΗ ΚΑΙ ΘΕΙΜΑ

ΜΙΑ ΛΙΤΑΝΕΙΑ ΣΤΗΝ ΤΡΙΠΟΛΙ ΓΙΑ ΝΑ ΒΡΕΞΗ

Η λιτανεία αυτή, όπως μάς γράφει ο φίλος Τριπολιτσιώτης κ. Α.Κ., δεν μοιάζει με τις γνωστές. Δεν έχει φαλμούς και άλλου...

Πι-πε-ρί-τα α α, γλη-γο-ρί-τα α α γλη-γο-ρο νε-ρό να φέ-ρης στα σι-τά-ρια α α, στα κρι-θά-ρια α α, σ' του φτω-χού τὰ πα-ρα-σπό-ρια α α.

Κατὰ τὸ δόγμα τῆς λιτανείας μαζεύουν καὶ πενταροδεκάρες καὶ ἀπὸ γυρίσων ἀρκετὰ στὴν πόλι πηγαίνουν σὰ ἐξοχικὰ ἐκκλησιαστικὰ ἀνίσβον τὰ καντήλια τραγουδώντας παντοῦ τὴν Πιπερίτσα.

Τώρα γιὰ τὴν βάζουν τὰ παιδιὰ καὶ κάνουν τὴ λιτανεία ποὺς ξέρει, τὼς ἐπειδὴ θεωροῦνται ἄθωα καὶ ἔτσι τὸ θέλει φαίνεται ἡ Πιπερίτσα!!!

Τὶς περισσότερες φορές μετὰ τὴν λιτανεία βρέχει. Μ' ἄλλους λιγὸς ἡ Πιπερίτσα κάμνει τὸ ραῦμα τῆς!...

δοξὴ μὰ ἀληθινὴ ὅσον καὶ ἂν φαίνεται ἀπίστευτη. Γνωρίζετε τὰ αἰτία καὶ τὰ καθέκαστα τοῦ θανάτου τοῦ Μπουσάν. Τὸν ἔθαψαν σ' ἕνα κοινὸν τάφον, γιὰ τοὺς συνάδελφοί του δὲν ἦσαν πλουσιοὶ, γιὰ τὸν ἀγοράσαν ἰδιαιτέρων ἀπὸ τὴν δημορχία.

Γιὰ τοῦτο παρέστη ἀνάγκη νὰ γίνῃ ἀνακομιδὴ, γιὰ νὰ μεταφερθοῦν τὰ ὀστά του, στὸ ὄστεφυλάκιο, καὶ νὰ ἀδειασθῇ ἐκεῖ ὁ τόπος καὶ νὰ ταφῇ κανεὶς ἄλλος φτωχός.

Ἀνοίξαμε λοιπὸν τὸν τάφον του καὶ τί νὰ ἰδοῦμε μέσα!

Τὸ φέρετρό του ἦταν γεμάτο ἀπὸ τὰ ὀστά του καὶ μαζί με τὰ ὀστά ὑπῆρχαν ἕνα πληθὸς νομισμάτων ἀπὸ δεκάρες καὶ πεντάρες γαλλικὰ καὶ μέσα σ' αὐτὲς πολλὰ γερμανικὰ νομίσματα, τὰ ὁποῖα βέβαια θὰ εἶχε πάρει ἀπὸ τοὺς Πρώσους, ὅταν στὸ 1870 εἶχαν καταλάβει ὅλο ἔδω τὸ μέρος.

Ὁ Δήμαρχος ἀποφάσισε νὰ δώσῃ τὰ χρήματα ποὺ βρεθῆκαν σὲ μᾶς τοὺς σεβιτόρους, γιὰ τοὺς ἐπιτέλους καὶ δικὰ μᾶς ἦταν.

— Ὡστε τὰ μοιράσατε;

— Ὁχι. Σκεφτήκαμε ὅτι δὲν ἦταν δίκαιο. Τὰ χρήματα αὐτὰ βέβαια ἀνήκαν στοὺς σεβιτόρους τοῦ καφενείου, ἀλλὰ στοὺς σεβιτόρους ἐκείνους ποὺ ὑπηρετοῦσαν ἐδῶ καὶ τόσα χρόνια. Κι' ἀπ' αὐτοὺς ἄλλοι ἔφυγαν, ἄλλοι πέθαναν καὶ ἄλλοι δὲν ξέρομε ποῦ εἶναι.

Ἐκάναμε συμβούλιο τότε καὶ σκεφτήκαμε τί νὰ κάνουμε τὰ χρήματα αὐτὰ γιὰ νὰ ἐξευμενίσουμε τὴ ψυχὴ τοῦ Γιάννη καὶ νὰ ἡσυχάσῃ.

Καὶ ὅλοι ἀποφασίσαμε νὰ τοῦ κάνουμε μ' αὐτὰ μνημόσυνο.

Τοῦ ἔγινε ἕνα μνημόσυνο ἀπουδαῖο.

Μίλησε ὁ προϊστάμενος καὶ ὅλοι μαζί ζητήσαμε συγγώμην γιὰ τὴν ἀδικία ποὺ τοῦ ἔγινε. Καὶ ὅλοι ἐκλαίγαν, σὰς βεβαίω.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ, ἐνῶ ὅλοι στεκόμασταν μπροστὰ στὸ δίσκο μὲ τὰ κόλλυβα, εἶδαμε τὸ Γιάννη τὸ Μπουσάν ἐμπρὸς-ἐμπρὸς νὰ στέκεται, νὰ εἶχ' ἐστραμμένα πρὸς ἡμᾶς τὰ νῶπι καὶ νὰ παρατηρᾷ μὲ προσοχὴ τὸ δίσκο μὲ τὰ κόλλυβά του.

Μιά νεκρικὴ σιγὴ βασιλεῦσε. Μετὰ τινὰ λεπτὰ ὁ Γιάννης ἐξηφανίσθη.

Πρὶν νὰ ἐξαφανισθῇ σήκωσε ψηλά τὰ χεῖρα, σὰν νὰ μᾶς συγχωροῦσε.

Ἀπὸ τότε κανεὶς δὲν τὸν ξαναεἶδε παιὰ!...

Μπάρκη Γεῦλδ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Στὴ ζωὴ καὶ στὸ θάνατο

Ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης Τιβέριος, εἶχε καταδικάσει ἐν ὄνόματι τοῦ Φοβίου Ρήμινο, πρῶτον ἄνθρωπο, μὲ τὴν δικαιοσύνη ὅτι μισοῦσε τὸν αὐτοκράτορα καὶ ἔλεγε λόγια ἀσεβῆ γι' αὐτόν.

Ὅταν γιὰ τὴν κατηγορία αὐτὴ ὁ Ρήμινος, ἐσθρόβηκε ἐμπρὸς στὸ δικαστήριον, ἀντὶ ἄλλης ἀπολογίας, παρουσίασε στὴν σύγκλητον τὴν διαθήκην του. Δι' αὐτῆς ὠρίζεν ὡς κληρονόμον του τὸν αὐτοκράτορα, τὸν ὁποῖον κατηγορεῖτο ὅτι μισοῦσε.

Οἱ ἐχθροὶ ὁμῶς τοῦ Ρήμινου, ἤθελαν μὲ κάθε τρόπο νὰ τὸν ἐξοντώσουν.

— Πολὺ καλὰ, τοῦ ἀπάντησαν, δὲν εἶσαι συνωμότης καὶ αὐτὸ φαίνεται ἀπὸ τὴ διαθήκην σου. Ἀλλὰ κατηγορεῖσαι ἐπίσης εἶσαι ἕνας παραλυμένος ποὺ ζῆς στὴν μαλθακόπτη.

Ἀμα ἄκουσε τοὺς λόγους αὐτοὺς ὁ Ρήμινος, σέφει τὸ ξίφος του καὶ περνᾷ τὸ σιῖθος του, ἀπὸ τὴν μιὰ ἀκρὴ ὡς τὴν ἄλλη. Πεθαίνοντας δὲ μὲ μίαν πρόφασιν νὰ πῆ στοὺς δικαστὰς του:

— Κοιτάξτε καὶ τολμήσατε νὰ πῆτε, ἂν ἐκεῖνος ποὺ πεθαίνει ἔτσι εἶνε παραλυμένος!...

Ἡ εὐγένεια τῆς κουζίνας

Ὅταν ἔφτασε εἰς τὴ ὕψη τῆς δόξας τῆς ἡ Πομπαιδοῦ, ἀπεφάσισε ν' ἀνεστῆ προγόνους εὐγενεῖς. Ἡ καταγωγή τῆς ἦταν ἀπὸ μιὰ κοινὴ οἰκογένεια Κολέν. Αὐτὴ εὗρεκε μιὰ γενεολογία Ποασούν καὶ κόλλησε τὸ κοινὸ τὴν ὄνομα Κολέν—Ποασούν, καὶ ζήτουσε θεοῦς καὶ τίτλους.

Ἀπεκρίθη εἰς τὸν περίφημον Νε'—Ὀζιέ, γιὰ νὰ τῆς κανονίσῃ τὸ ζήτημα αὐτό.

— Κυρία μου, τῆς ἀπάντησε ἐκεῖνος, γνωρίζω δύο ἀρχαῖες οἰκογένειες τῶν Κολέν. Τὸς Κολέν—Μαγιάρονι καὶ Κολέν—Ταμπέν... Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς Κολέν—Ποασούν, δὲν μπόρεσα νὰ βρῶ κανένα ἔχνος εἰς τὴν ἱστορία. Ἰσως νὰ εὐρίσκονται εἰς τὰ βιβλία τῆς φαρμακείας ἢ τὰ βιβλία τῆς κουζίνας.

Ἡ ὑπομονὴ τοῦ Λιστ

Ὁ μουσικὸς Λιστ, ἦταν ἕνας ἥσυχος καὶ καλὸς χαρακτῆρης. Μιὰ ἀπὸ τῆς συνήθειάς του, ἦταν νὰ κοιμᾷται στὸ κρεβάτι του καλὰ. Ἀπὸ μουσικοὶ γίλι τοῦ θάλλαν νὰ τὸν πειράζουσι μὴ ἡμέρα. Ἐπίασαν λοιπὸν τὴν καμαριέρα του καὶ τὴν ῥώτησαν ποῦς εἶνε ἡ συνήθειά του καὶ ποῖα μπόρσοσε περισσότερον νὰ τὸν θυμώσῃ.

— Τὸ καλοστρωμένο κρεβάτι, ἂν κακοστρωθῆ.

Οἱ δύο φίλοι ἔδωσαν ἕνα χρυσὸ νόμισμα στὴν ὑπηρετρία, καὶ αὐτὴ δέχτηκε νὰ μὴ τοῦ στρώσῃ τὸ βραδὸν ἐκεῖνο τὸ κρεβάτι.

Ὁ Λιστ ἐκοιμήθηκε πολὺ ἄσχημα ἐκείνη τὴ νύχτα καὶ τὴν ἐπαυμένη μέρα ἀρκεῖται νὰ μόνον νὰ πῆ στὴν ὑπηρεσίαν του:

— Ἀπομόνησε χθὲς νὰ μοῦ στρώσῃς τὸ κρεβάτι.

Ἀλλὰ ὅσο ἀσχημὴ νύχτες τὸ κρεβάτι ἦταν πάλιν ἄσπρωτο.

Τὴν τρίτην ἡμέραν ὁ Λιστ, εἶπε μὲ ἀγαθότητα στὴν ὑπηρετίαν του:

— Βλέπω ὅτι δὲν ἀποφασίζεις νὰ μοῦ ξαναστρώσῃς τὸ κρεβάτι. Δὲν πειράζει ὁμῶς, ἀρχίσα νὰ συνθηδεῖω...

Φιλοβασιλισμὸς

Ἐνας φτωχὸς ποιητὴς, ποῖς χρόνους τοῦ Λουδοβίκου τοῦ 14ου, ἔκαμε τὴν ἐξῆς ἀκροατικὴν στὸ ὄνομα τοῦ βασιλέως.

Ὁ Λουδοβίκος εἶνε ἕνας ἥσυχος χωρὶς φόβον καὶ χωρὶς στίγμα ὅλοι ἐπιθυμοῦν νὰ τὸν γνωρίσουν. Μόλις πλησιασεί, ἔνα αἰσθημα ἀγάπης πρὸς αὐτόν, ἀνάβει ὅλων τῆς καρδιῆς.

Στὸ λαὸ του δὲν ὑπάρχουν καρὰ ἄνθρωποι ποὺ τὸν λατρεύουν ἢ εἰκὼν του εἶνε παντοῦ, ἐκτὸς ἀπὸ τίς... τσέπες μου.

Οἱ ἀπαγγώσταί μας, θὰ κατάλαβαν δεῖ τι ἀκροατικὴ δὲν ἀπευθύνετο τόσο σὸν Βασιλέα Ἠλιον, δύο στίχων... εἰκόνα του, ποὺ ἦταν ἀπάνω σὲν χρυσὸ λουδοβίκεια τῆς ἐποχῆς.

Τὸ τραπέζι τοῦ κευράρευ

Ὅταν ὁ περίφημος κευράρεος Ζάν-Μπαρτ, ἐγένετο δεκτικὸς στὴν ἀβλή τοῦ Λουδοβίκου 14ου, ὅλοι οἱ ἀδελκοὶ προθυμοποιήθησαν ποῦς νὰ τὸν πρωτοπεριποιηθῆ.

Φυσικὰ παρεκάθησε καὶ στὸ γεῦμα.

Μόλις ἐκάθησε, κατὰ παλὰν τοῦ συνήθειαν, ἐφογγίσεν τὸ πιάτο του, μὲ τὴν πεσοῖα του.

Ὁ ἀπαρέτης ὁ ὁποῖος ἦταν ἀποχευμένος γιὰ νὰ τὸν σεβίσῃ, μὲλις εἶδε τὸ σφουγγισμα αὐτό, ἐνόμισεν ὅτι τὸ πιάτο δὲν θὰ ἦταν ἀρκετὰ καθαρὸ καὶ μὲ διάκριση τὸ ἀλλάξε καὶ τοῦ ἔφερε ἄλλο. Ὁ Ζάν-Μπαρτ, τὸ ξανασφουγγίσεν πάλιν, ἔ τὴν πεσοῖα καὶ ὁ ἀπαρέτης πάλιν, δικηρικτικὰ, τὸ ἀλλάξε. Τοῖτο ἐπανελήθη τρεῖς-τέσσερις φορές, ποὺ σὲν ἔτελος ὁ Ζάν-Μπαρτ μὴ δυνάμενος νὰ βαστήξῃ περισσότερο ἐβγαλε μὴ ἀγριοφώνηρα:

— Γιὰ πέστε μου, κύριον, σὰς παρακαλῶ. Γιὰ νὰ φάω μὲ καλέσατε ἐδῶ, ἢ γιὰ νὰ σὰς σφουγγίζω τὰ πιάτα τοῦ τραπέζιου σας;